

have en særstilling, og derfor skal lovgivning fremme ægteskabets position i samfundet, ikke undergrave ægteskabets position.

Ved tredje behandling stemmer vi imod selve lovforslaget, fordi Dansk Folkeparti som sagt ikke vil lægge navn til denne liberalisering, som er udtryk for historieløshed.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 16 stemte for, 90 imod.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 5 forkastedes, idet 17 stemte for, 90 imod.

Ændringsforslag nr. 3, 4, 7 og 8 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6 forkastedes, idet 17 stemte for, 92 imod.

Ændringsforslag nr. 9 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 10 forkastedes, idet 17 stemte for, 91 imod.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Anden behandling af lovforslag nr. L 24: Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Frit valg af klubtilbud eller andre socialpædagogiske fritidstilbud over kommunegrænser og indførelse af minimumsgrænse for tilskud til private pasningsordninger m.v.). Af familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed). (Fremsat 23/2 2005. Første behandling 10/3 2005. Betænkning 4/5 2005).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslaget sattes til forhandling under et.

Forhandling

Mette Frederiksen (S):

Det forslag, som vi nu skal andenbehandle, er et af de mange lovforslag, der fremsættes, som på overfladen kan synes både godt og fornuftigt. Men når man så graver lidt ned i substansen, så står det efterhånden ret klart, at det er et forslag, der er mange problemer med.

Forslaget lægger op til to ændringer, og det ene er, at man skal kunne flytte klubtilbud på tværs af kommunegrænser. Det er sådan set en udmærket idé, selv om vi vil opfordre ministeren til også at følge den her lovændring ret tæt, fordi vi selvfølgelig skal være opmærksomme på, at det, at man flytter sine børn, f.eks. i forbindelse med klubtilbud, ikke må medføre, at man dræner de områder for de ressourcestærke børn, som er til stede i dag.

Det, som det stillede ændringsforslag omhandler, og det, som jeg kunne tænke mig at sige lidt om her, er den anden del af lovforslaget, nemlig den del af lovforslaget, der lægger op til, at der fra centralt hold, altså her fra Folketinget, indføres en minimumsgrænse for det tilskud, den enkelte kommune skal yde til private pasningsordninger. Den del af forslaget vil vi gerne opfordre til tages ud af lovforslaget. Det har vi stillet ændringsforslag om. Og vi er også i den situation, at hvis det ændringsforslag ikke vedtages, vil vi faktisk stemme imod det samlede lovforslag ved tredje behandling.

Hvorfor gør vi det her? Jo, det gør vi, fordi vi som samfund står over for to afgørende udfordringer, hvad angår børneområdet og socialområdet: for det første er vi i vores samfund meget, meget dårlige til at bekæmpe den negative sociale arv, og for det andet er integrationsindsatsen i vores samfund alt, alt, alt for mangelfuld. For at de to ting kan imødekommes, har vi behov for gode daginstitutioner, hvor vores børn får den faglige og pædagogiske ballast, der skal til, for at den sociale mobilitet muliggøres og for, at vi f.eks. kan få blandet vores børn.

Kl. 14.10

At indføre en minimumsgrænse for, hvad kommunerne skal yde af tilskud til private pasningsordninger, strider grundlæggende mod det princip om, at vi skal have velfungerende og ordentlige daginstitutioner med rummelighed og mangfoldighed, der kan sikre den nødvendige sociale mobilitet i vores samfund. Derfor vil vi altså foreslå, at Folketinget stemmer for det stillede ændringsforslag, så vi kan fortsætte med at have private pasningsordninger, men så vi ikke tvinger kommunerne til at yde et minimum af tilskud dertil.

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, vi siger tak.

Ønsker flere at udtale sig?

Fru Lone Dybkjær.

Lone Dybkjær (RV):

Der står i betænkningen, at Det Radikale Venstre vil redegøre for sin stillingtagen til lovforslaget ved andenbehandlingen, og det er sådan set derfor, jeg står på talerstolen nu.

Jeg kan i det store hele tilslutte mig det, fru Mette Frederiksen har sagt. Vi vil også stemme for det socialdemokratiske ændringsforslag, og derfor skal jeg ikke her ved andenbehandlingen forlænge tingene.

Hvis dette ændringsforslag, som Socialdemokratiet har stillet, og som Det Radikale Venstre tilslutter sig, ikke bliver vedtaget, vil vi stemme imod ved tredjebehandlingen.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg skal bare gøre opmærksom på, at minimumsgrænsen er en afgørende forudsætning for, at vi kan være sikre på, at den frihed, vi vil give familierne til at vælge pasningstilbud, også bliver en realitet.

Der har jo været eksempler på kommuner, som giver så lave tilskud, at tilbuddet om frit valg slet ikke er en realitet for den enkelte familie.

Men det er dybest set et spørgsmål om, hvorvidt der er tale om en socialdemokratisk, gammeldags, socialistisk indstilling til tingene, som går ud på, at vi ved bedre end familierne selv, eller det er den indstilling, som vi i regeringen har, at det er familierne, der skal træffe beslutninger, som vedrører deres børn, og at vi derfor skal give familierne reelle valgmuligheder, reel frihed til at træffe nogle beslutninger. Dét er minimumsgrænsen altså en forudsætning for, at friheden for familierne bliver en realitet.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Jeg skal bare lige rette en fejl.

Der står, at et mindretal bestående af Det Radikale Venstre og Enhedslisten tiltræder Socialdemokraternes forslag, og det gør SF naturligvis også. Det var bare den lille rettelse, jeg lige skulle komme med.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Hvis jeg nu var familieminister i Danmark, så ville jeg tage de der meget ideologiske briller af og bruge alle mine kræfter og bruge al min energi på at sikre alle børn i Danmark de allerallerbedste daginstitutioner. Hvis jeg var familieminister, ville jeg bruge alle mine kræfter på at sikre, at grundlaget for, at børn kan bryde med den negative sociale arv, kunne komme til stede, og sikre, at børn, ligegyldigt hvor de er født i det her land, eller af hvilke forældre og hvilket hjem de kommer fra, kan få de samme muligheder for at udfolde sig og få den samme adgang til den uddannelse, som vi ved er afgørende nødvendig.

Se, det, der er problemet med de private pasningsordninger, er, at der ikke er noget pædagogisk indhold, at der ikke er noget fagligt grundlag for den hverdag, der omgiver vores børn.

Derfor siger vi: Ja, vi kan sådan set godt sikre, at der er private pasningsordninger, sådan at forældrene kan vælge, hvad for en pasningsmulighed de ønsker, men hvorfor tvinge – for det er jo det, regeringen lægger op til med det her lovforslag – hvorfor tvinge kommunerne til at bruge penge på det? Hvorfor tale om valgfrihed, når det, lovforslaget i virkeligheden lægger op til, er, at regeringen og Dansk Folkeparti ønsker at tvinge kommunerne til at pumpe penge ud i

private pasningsordninger, som ikke fremmer integrationen, og som ikke styrker den sociale mobilitet, der er afgørende for, at vi reelt kan kalde os et demokratisk samfund. Det er derfor, vi stiller ændringsforslaget.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Vi er fuldstændig enige om, at børnene skal have de bedst mulige tilbud om pædagogisk udvikling, når de er i daginstitutionerne.

Det er derfor, vi i regeringen over de seneste år har fået gennemført det projekt, der hedder »Kvalitet i dagtilbuddene«, og det er derfor, vi nu i regeringsgrundlaget har stillet forslag om, at vi skal afsætte 2 mia. kr. over de næste 4 år til at lave projekter, der yderligere kan styrke kvaliteten i daginstitutionerne, skabe pædagogisk udvikling og skabe bedre fysiske forhold for børnene. Der er masser af muligheder for at udvikle daginstitutionerne og lave nye, spændende daginstitutioner.

Kl. 14.15

F.eks. var jeg forleden dag på besøg i en idrætsvuggestue, hvor man fokuserede på at holde fast i de helt små børns lyst til at bevæge sig og være i form og sådan noget, et fantastisk spændende projekt. Sådan skal vi hele tiden styrke udviklingen, den pædagogiske udvikling, og skabe bedre fysisk miljø for børnene i daginstitutionerne. Der skal være gode offentlige pasningstilbud, og det er der også. Og regeringen satser faktisk temmelig meget, jeg tror mere, end nogen anden regering har gjort, på, at der skal være gode offentlige pasningstilbud. Eller jeg bryder mig egentlig ikke om at kalde det pasningstilbud, for det er jo ikke bare et spørgsmål om, at børnene skal passes, det er jo netop et spørgsmål om, at de skal have nogle pædagogiske tilbud, at de skal mærke, at der sker en udvikling, når de er der.

Forskellen er, at Socialdemokratiet mener, at vi politikere skal bestemme på forældrenes vegne, hvor børnene har det bedst, hvor vi i regeringen mener, at ansvaret og friheden skal ligge hos familierne. Det er familierne, der må træffe afgørelsen om, hvordan deres børn skal passes, når familien ikke selv er hjemme, eller de voksne ikke selv er hjemme. Der er forskellen. Skal vi politikere træffe beslutningerne på forældrenes vegne, eller skal beslutningerne ligge ude hos den enkelte familie?

Så kan fru Mette Frederiksen godt kalde mig ideologisk, det opfatter jeg som en ros. Det er ideologisk, fordi vi ønsker frihed og ansvar placeret ude hos familierne.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg beklager, at jeg ikke fik markeret tydeligt nok. Men hr. minister, realiteten er jo en anden. Daginstitutionerne bliver jo ikke forbedret i øjeblikket, tværtimod. På grund af skattestop og mange andre ting bliver der skåret ned på de voksne i forhold til børnene i dagtilbuddene.

Nu er det ikke altid, man kan se det mekanisk, men det kan man altså godt i sådan nogle tilfælde som det her. Det bliver dårligere for børnene, hvis der er færre voksne omkring dem. Ministeren kan sige aldrig så meget, han vil, om udvikling, og hvad ved jeg, det kræver altså, der er voksne, der har tid til at tage sig af børnene, og der er situationen blevet dårligere.

Det andet er, at ministeren siger, at det er familierne, der skal træffe afgørelserne og frit valg mig her og frit valg mig der. Der kræver jo, at man har et ærligt frit valg. Det er der masser af mennesker der ikke har. De har ikke noget frit valg, de kan ikke få den daginstitution, de vil, og de kan ikke få de dagtilbud, de gerne vil. Så det er jo en illusion at snakke om det frie valg, og at familierne selv skal træffe afgørelserne. Det kan de kun, hvis der er tilbud nok at vælge imellem, og sådan er situationen jo ikke, og det ved ministeren udmærket godt.

Det tredje, ministeren ikke siger noget om, er, at ministeren ønsker central styring. Regeringen ønsker central styring i alt, hvad der foregår i kommunerne. Hvis ikke kommunerne gør, som regeringen siger, så indfører man en lov. Og ministeren og regeringen er jo i den heldige situation, at der er et flertal for det, det må vi jo erkende. Men det kan jo ikke betyde, at vi er enige, og vi bare stopper op og siger: Frit valg, det er virkelig godt. Frit valg er udmærket, hvis det er et reelt frit valg, og hvis det, man har at vælge imellem, er o.k. Så det er altså regeringens sædvanlige centralstyring.

Det sidste, jeg så vil sige, som jeg heller ikke fik sagt ved førstebehandlingen, hvilket jeg beklager, er, at vi simpelt hen ikke er tilhængere af, at mødre – det er jo i realiteten det, det handler om – skal betales for at gå hjemme og passe deres egne børn. Det er ikke en politik, vi er tilhængere af, så enkelt er det. Ministeren må jo også acceptere, at der er forskel på vores hold-

ninger i de her sager. Pengene følger barnet, og de skal altså også følge dem hjem til moren, så hun kan gå derhjemme og passe sine egne børn.

Det vil vi ikke støtte. Vi vil støtte nogle andre ordninger, som vi tror mere på. Vi tror mere på, at det skaber fællesskab end det, ministeren foreslår.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det for en kort bemærkning fru Mette Frederiksen, hr. Ole Sohn og derefter ministeren.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Det, der får mig på talerstolen igen, er, at det er, som om ministeren ikke er helt opmærksom på, hvad det er, vi diskuterer, for ministeren står på den ene side og lovpriser det, der foregår på daginstitutionssområdet, samtidig med at der lægges op til at indføre en minimumsgrænse for, hvad der skal ydes af tilskud til private pasningsordninger.

Altså de ordninger, vi taler om her, er jo de ordninger, hvor, nøjagtig som fru Lone Dybkjær lige har sagt, en mor vælger at gå derhjemme og passe sine børn, det får hun penge for, eller hun f.eks. vælger at slå sig sammen med en nabo eller en veninde og så få penge for at passe børn i eget hjem.

Der er ingen pædagogisk udvikling i de dagtilbud, der her er tale om – ingen pædagogisk udvikling. Der er intet fagligt grundlag for den udvikling, som vi ved er afgørende nødvendig for vores børn, og vi vil gerne være med til at sikre, at der er *så* meget mangfoldighed og *så* mange valgmuligheder på det her felt. Det, der skiller os i denne her sag, er: Hvorfor skal vi opkræve penge hos danskerne, for at denne her regering sammen med Dansk Folkeparti så kan overføre de penge til nogle private pasningsordninger, som i hele deres grundlæggende tankegang strider mod det, som vi i øvrigt er enige om, nemlig at det, der er behov for i de her år, er at bekæmpe den negative sociale arv og fremme integrationen af nydanskere i Danmark?

Kl. 14.20

Forslaget bidrager ikke til det. Det er derfor, vi stiller ændringsforslaget, og endnu en gang: Overvej det nu lige.

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Ole Sohn, og efter ham er det ministeren.

(Kort bemærkning):

Ole Sohn (SF):

Det kan hænde, at man sidder her i Folketingsalen og får sådan en ahaoplevelse. Det fik jeg for lidt siden, da ministeren var på talerstolen og med fylde i stemmen sagde, at denne regering afsætter flere midler til at øge kvaliteten i daginstitutionerne. Samtidig sad jeg og læste i Politiken, at OECD jo kritiserede Danmark i en rapport i 2002 for ikke at have ordentlig kvalitet i daginstitutionerne. Og det tror jo pokker, for der er kommet flere og flere børn ind pr. voksen, pr. pædagog, og nu viser det sig, at regeringen i kraft af den stramme økonomi over for kommunerne faktisk er årsag til, at op til hver fjerde ansatte pædagogmedhjælper i institutionerne er på løntilskud, hvor der er behov for flere uddannede pædagoger.

Så spørgsmålet er: Er det her, man vil sætte ind? Vil man sørge for, at folk, som bliver ansat i ordinære stillinger, får den pædagogiske uddannelse? Det er det ene spørgsmål.

Det andet er, lidt inspireret af fru Mette Frederiksen: Mener regeringen virkelig, at det at lave sådan nogle betalingsordninger i eget hjem er noget, som fremmer integrationen og får indvandrerkvinderne ind på arbejdsmarkedet? Er det i fuldt alvor, at regeringen stiller et sådant forslag? Er det noget, familieministeren har talt med beskæftigelsesministeren om, for han skal netop om lidt begynde at diskutere, hvordan beskæftigelsespolitikken virker? Der tror jeg der er behov for lidt koordinering.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ministeren, og så tror jeg, vi nærmer os tidspunktet for afstemningen om ændringsforslag.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Fru Lone Dybkjær siger, at valgfriheden skal være en realitet. Jamen det er jo netop derfor, der skal være en minimumsbetaling fra kommunens side. Ellers er valgmuligheden ikke til stede.

Så synes jeg, det er lidt beskæmmende, at flere sådan set siger, at det er helt galt, hvis forældrene selv står for at have deres børn derhjemme om dagen, for så er der ingen pædagogisk udvikling. Nu har det vel i århundreder været sådan i det her land, at børn er blevet passet af deres forældre i dagtimerne og har fungeret fint med det.

Så har vi altså haft en udvikling – og det er der meget godt at sige om – hvor erhvervsfrekvensen er steget hos kvinderne, og det betyder, at vi af gode grunde så skal have et dagtilbud til børnene. Men hvis der er nogle familier, der vælger, at børnene skal være hjemme, så kan vi da ikke sidde herinde i Folketinget og sige, at det skal de ikke have lov til, at de ikke er gode nok til at passe deres egne børn. Hvad er det for noget at sige?

Så skal jeg bare glæde mig over, at jeg har bidraget til at give hr. Ole Sohn en ahaoplevelse. Det er ikke så tit, det sker.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Ja, det er typisk regeringens måde at sige tingene på. Så drejer ministeren det hen et helt andet sted end dér, hvor det hører hjemme. Der er jo ingen af os, der vil forhindre nogen i at gå hjemme og passe deres børn. Spørgsmålet er, om det offentlige skal betale til det, og det er det, vi er nogle der mener simpelt hen ikke er den rigtige vej. Vi er nogle, der tror på, at daginstitutioner og fællesskaber også er det, som det offentlige skal bidrage til, og ikke, at man betaler kvinder for at gå hjemme og passe deres egne børn. Mænd og kvinder er velkomne til at gå derhjemme og passe deres egne børn. De skal bare ikke have offentlige tilskud, og det skal ikke være sådan, at kommunerne tvinges til det, og det er det, regeringen vil. Men regeringen snakker udenom for ligesom at sige: Familiernes og det frie valg, og vi har alle sammen gået derhjemme, og så har vi alle sammen, alle dem, der har gået derhjemme, ikke været pædagogiske. Sikke noget pladder! Det er ikke det, det handler om. Det handler om penge, og det er det, regeringen ikke vil vedkende sig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslaget forkastedes, idet 46 stemte for, 57 imod.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Anden behandling af lovforslag nr. L 25: Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Private leverandører af dagtilbud – pengene følger barnet).

Af familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed).

(Fremsat 23/2 2005. Første behandling 10/3 2005. Betænkning 28/4 2005).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kl. 14.25

Forhandling

Lone Dybkjær (RV):

Jeg skal blot bede om, at lovforslaget går tilbage til udvalget mellem anden og tredje behandling, fordi der er kommet nogle henvendelser, efter at vi har afgivet betænkning.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.